

Eskilerin İnceliği Anı

– Hamdi · 03 Temmuz 2019

ESKİLERİN İNCELİĞİ (Anı)

Babamın çok sevdiği bir arkadaşı vardı; İsmet amca. Yaşça babamdan büyüktü ama arkadaştan öteydiler. Yakın tarihte vefat etti.

Vefatından önce amansız bir hastalığa yakalanmıştı. Üstüne bir de hafızası gidip gidip geliyordu. Bazen karşısındakini tanııyordu.

Hastalığı sırasında arada bir ziyaretine giderdik, çok memnun olurdu.

Ziyaretine en son iki kardeşim gitmişti. Bizim aileden onu en son görenler de onlar olmuştu. Yalnız bu ziyarette çok farklı bir olay yaşamışlardı.

Kardeşim anlatıyor:

Abi, İsmet amcaı ziyarette gittik. Kapıyı her zamanki güleç yüzüyle kendisi açtı. Bizi tanıyamadı gibi geldi bana ama tanıyormuş gibi davranıp içeriye buyurun edince, girdik. Fakat tuhaf bir durum vardı. İsmet amca beni yakinen tanımasına hatta her defasında beni çok sevdiğini ifade etmesine rağmen isimle hitap etmedi.

Oturma odasına geçtik. Hal hatır sorduk. O da bizlerin halini hatırını sordu. Annen, baban nasıllar, çocuklar nasıl, gibisinden genel ahval üzerine birkaç soru sordu ama hala isimle hitap etmemişti.

Sonrasında, bana: “ Sabahtan beri evin içinde telefonumu arıyorum, kesin buralarda bir yerlerdedir ama bir türlü bulamadım. Telefonunla beni arar mısınız?” dedi.

Tabi, dedim. Cep telefonumu çıkartıp İsmet amcaı aradım. Diđer odalardan birinden ses duyuldu.

İsmet amca sese doğru gidip telefonunu buldu ve odaya döndüğünde bana daha samimi bir tavırla ve isimle hitap ederek; “Mehmet, Allah senden razı olsun; tekrar hoş geldin” deyip o andan sonra hep isimle hitap etmeye başladı.

İşte o an, ben de anladım ki İsmet amca ismimi unutmuş ve içeriye ilk girdiğimizde hatırlayabilmek için çeşitli sorular sorarak bir ipucu yakalamaya çalışıyormuş. Hatırlamayınca da telefonumu kaybettim diyerek onu aramamı istemiş ki telefonu çalınca ekranda ismimi görsün.

Ne kadar ince, ne kadar naif bir düşünce...
Eskiler hep böyleydi.

Allah gani gani rahmet eylesin; mekânı cennet olsun inşallah.

Mustafa Gül (Hamdi)
(03.07.2019)